

Život v Kristu: Cesta velikonoční obnovy

K prožití této „cesty obnovy“ se nabízí *čtyři vzájemně se rozvíjející roviny*:

1. Společné slavení postní a velikonoční liturgie ve farnosti

Základem „cesty obnovy“ je každotýdenní slavení nedělní eucharistie. Hlavní téma týdne, kromě jeho živého podání při nedělní mši, také naleznesh shrnuto na těchto letáčcích vždy na začátku daného týdne. Je možné si jej dle možností rozvinout četbou knihy *Život pod vládou Kristovou* (ŽK) od Raniera Cantalamessy.

Kromě nedělního slavení budou v průběhu „cesty obnovy“ nabízeny další příležitostné bohoslužby sloužící k prohloubení daných témat: bohoslužba smíření s modlitbou za vnitřní uzdravení někdy během 4. či 5. týdne, společné slavení velikonočního Třídenní s vyvrcholením o noční Vigilii Zmrtvýchvstání 23. 4., modlitba s prosbou o nové vylití Ducha do našich životů o velikonočním pondělí 26. 4. či závěrečná bohoslužba s posláním k nesení ovoce o vigilii slavnosti Seslání Ducha svatého 11. 6.

2. Každodenní prohloubení v četbě Písma a osobní modlitbě

Na těchto letáčcích pak také naleznesh podněty ke každodenní četbě Písma a k osobní modlitbě. Velmi se doporučuje si k takovéto „denní tiché chvíli“ nalézt nějaké stálé nerušené místo a vyhradit si pro ni denně alespoň 15 až 20 minut (nejlépe ve stálou denní dobu). Text vybraný na příslušný den podle tohoto sešitku je velmi vhodné si ve své bibli najít a připravit již předchozí večer. Zkratky biblických knih užíváme podle ekumenického překladu, kde také najdeš jejich seznam. Můžeš postupovat např. podle následujících kroků tzv. „*lectio divina*“ (modlitební četby Písma):

Četba („lectio“): Po krátkém ztišení a uvědomění přítomnosti Toho, který k tobě chce nyní s láskou promlouvat, si pak přečti podnět k textu daného dne z tohoto letáčku a v jeho světle pak pomalu a třeba i několikrát čti daný úryvek z Písma.

Meditace („meditatio“): Snaž se mu porozumět ve vztahu ke hlavnímu tématu týdne, jiným částem Písma a svému životu. Vnímej slova textu jako poselství tobě osobně.

Modlitba („oratio“): Reaguj na přečtené vlastními slovy, vyjádři Bohu či Ježíši vděčnost, radost, nejistotu, bolest, cokoli máš v srdci, jako když mluví přítel s přítelem.

Spočínutí („contemplatio“): Zůstaň pak v úplném tichu před Boží tváří a nech Boha promlouvat k tvému srdci zcela osobně. I kdyby se „nic nedělo“, vydrž pár minut v tichosti, v naslouchání, ve spočínutí či rytmickém opakování klíčové věty či slova.

Život („operatio“): Nakonec krátce Bohu poděkuj a popros jej, aby ti to, cos z textu přijal(a), mohl(a) žít i ve svém všedním životě. Někomu pomůže si udělat pár poznámek.

3. Sdílení podnětů v malé skupině během týdne spojené s modlitbou

Připojit se k některé z malých skupin máš možnost kdykoli během prvních týdnů „cesty obnovy“, nejlépe však během prvního týdne. Kromě základní možnosti scházení v místě, kde bydlíš či s přáteli, se kterými se domluvíš, je možné na toto sdílení se sejít po každé nedělní ranní i večerní mši na faře. K setkáním je vhodné si vyhradit alespoň hodinu některý ze dní z konce týdne (ideální je čtvrtek až sobota; pokud byste se setkávali od neděle do úterka, je vhodné se dívat zpět spíše ještě na předchozí týden).

Chvála: Po přivítání se a sdělení nejzřetelnějších novinek je na začátku setkání vhodné společně vlastními slovy nebo slovy některého ze chválicích žalmů, písní či „Preface“ týdne chválit Boha a děkovat mu. Může zde pomoci i svíčka či ikona.

Boží slovo: Může také být vhodné přečíst si společně text určený na neděli z týdne,

kteřý prožíváme nebo daný „Žalm týdne“ a připomenout si hlavní téma.

Sdílení: Na to naváže sdílení zkušeností, které každý z členů skupinky udělal s denními texty nebo s tématem týdne. Je třeba se vyhýbat jakémukoli problematizujícímu či polemickému „diskutování“ („tak v tomhle nemáš pravdu“, „takhle to přece není“, „takhle to není možné chápat“...), stejně jako poučujícímu „kázání“ („je to tak a tak“, „mělo by se“, „člověk musí“...). Každý přichází se zcela osobním pohledem, který může zůstat vedle zkušenosti třeba i zdánlivě protikladné. Při sdílení je vhodné používat především první osobu jednotného čísla („oslovilo mě“, „pro mě osobně je velmi důležité“, „prožila jsem s tímto textem to a to“, „včerejší text mi oslovil tak a tak“, „ničemu jsem nerozuměl“, „mám radost“, „mám strach“...). Vzájemně si nasloucháme a snažíme se rozšířit pohled na bohatství Božího slova v životech ostatních, a tak i nás společně jako těla Kristova.

Společná modlitba: Na závěr je vhodné se chvilku ještě společně modlit, poděkovat za konkrétní oslovení (i skrze druhé) a vzájemně si vyprošovat požehnání, vytrvalost a vše potřebné pro další cestu. Lze využít „Liturgickou modlitbu“ týdne.

4. Možnost osobních rozhovorů a osobního doprovázení

Během „cesty obnovy“ jsou účastníci vyzýváni k několika konkrétním krokům na osobní cestě víry (smíření a odpuštění, přijetí vnitřního uzdravení, obnova křtu, otevřenost Duchu, život v těle Kristově, ochota ke službě apod.). Často je vhodné si o některých z těchto procesů popovídat s někým druhým, ke komu máme důvěru a kdo nám případně může poskytnout nějakou praktickou radu či novou perspektivu. O takovéto osobní rozhovory je jistě možné požádat některého ze zkušenějších farníků, někoho z tvých osobních přátel či tvého stálého zpovědníka či duchovního průvodce. Kromě toho budeme oba chebští faráři zvlášť během „cesty obnovy“ k dispozici k takovýmto rozhovorům, ke kterým je však vhodné si domluvit (osobně či telefonicky) zvláštní čas a nenechávat je na běžné zpovědní doby před mší svatou.

Zahájení „cesty obnovy“ na Popeleční středu

Při liturgii Popeleční středy jsme obřadem přijetí popelce vyjádřili svoji ochotu „roztrhnout svá srdce“, tj. v postní době udělat ve svém životní stylu nějakou radikální změnu, abychom tak dali prostor Božímu působení v nás. Touto „radikální změnou“ může být pro nás např. právě vytvoření každodenního prostoru pro „denní tichou chvíli“ s Písmem. Můžeme toto své rozhodnutí spolu s našimi katetechumeny prohloubit vyslovením následující modlitby:

Nebeský Otče, mám hlubokou touhu vstoupit do nového vztahu k Tobě. Ano, toužím po novém životě, který mi slibuješ. Prosím, změň můj život a dej mi sílu, abych se stal(a) alespoň trochu podobnější Ježíši, Tvému milovanému Synu. Abych Ti ukázal(a), že to míním vážně, slibuji Ti, že budu dělat vše, co bude v mých silách, abych se s Tebou v postní době alespoň patnáct až dvacet minut denně setkával(a) v tiché chvíli modlitby a účastnil(a) se tak intenzivně, jak jen mohu, této „cesty obnovy“. Nebeský Otče, jsem přesvědčen(a), že mi chystáš mnoho milostí. Děkuji Ti za Tvou lásku, kterou mi dáváš! Amen.

Texty přípravného týdne: Jako přípravné texty po Popeleční středě je vhodné číst např.:

St: Joel 2,12-18; Čt: Joel 2,19-27; Pá: 2 K 5,18 – 6,2; So: Iz 35,1-10

Naslouchej jim zcela osobně, všímej si, jaký je Bůh, který tě zve k obnově srdce.

První týden postní (13. – 19. 3.): Boží láska proniká vše

První a základní zvěsti evangelia a celého zjevení je prostá věta: Bůh tě miluje. Jsi milovaným Božím dítětem. To je něco, co předchází všechny tvé vlastní snahy o křesťanský život. Je to něco, co je silnější než všechna tvá pokušení a všechny tvé pády a neúspěchy. Boží láska k tobě přesahuje všechny tvé zkušenosti s láskou lidskou.

Boží láska je nepodmíněná (nemusíš si ji předem zasloužit, Bůh tě má rád se všemi tvými chybami, celého, se vším všudy). Je obětavá (Bůh se pro nás zcela vydává a naše bolest a hřích zasahuje i jeho srdce velkou bolestí). Je sloužící (Bůh není nikdy tak zaneprázdněn, aby nemohl být vyrušen, vždy ti je k dispozici). Je odpouštějící a proměňující (nejen, že tě přijme, ale dá ti i sílu k novému začátku a k proměně). Je bezmezná (nemůže se vyčerpat a touží skrze tebe proudit i na jiné).

Tento týden se pokus zaslechnout Boží hlas. Hlas milujícího Otce, který se ozývá do každé situace, a co je nejdůležitější: NIKDY NEUTICHÁ. Touží ti říct, že jsi milován a doufá, že ta slova uslyšíš v té něžnosti a síle, jíž je láska schopna. Boží jedinou touhou je, aby tato slova lásky pronikla každý kout tvé bytosti: „Jsi milován(a)!“ Jsi stvořen(a) z lásky, a proto můžeš z žít z Boží moci, z Božího zaslíbení, z Boží lásky, která je silnější než tvůj hřích a zlo kolem tebe. Jsi stvořen(a) jako Boží obraz, jako vrchol stvoření, královský syn (dcera). Jsi ztracená ovce, kterou její pastýř jde hledat do tmy noci. Jsi ten (ta), za koho Bůh všechno své bohatství, za koho dal Otec svého Syna. Veškerá biblická místa tohoto týdne si takto můžeš přivlastnit.

Možná, že pro tebe bude těžké vnímat tento hlas lásky, když většina ostatních hlasů kolem tebe řve: „Ty nejsi dobrý(á), jsi ošklivý(á), bezcenný(á), zasloužíš si pohrdání, jsi nula - pokud nedokážeš pravý opak!“ Tyto hlasy ti padají hluboko do nitra, až jim uvěříš a přestaneš se i ty sám milovat. Vše v tobě tě pak žene k sebeodmítání nebo aroganci. Avšak sám (sama) dobře víš, že za tvou aroganci se skrývá hodně pochybností o sobě, stejně tak jako ve tvém odmítání sebe sama se skrývá hodně pýchy.

Na druhé straně je ti hlas Boží lásky zatěžko vnímat tehdy, usadil-li se ve tvém srdci nějaký falešný obraz o Bohu způsobený výchovou či zkresleným zvěstováním (tajemný špion sledující každý tvůj krok, všepromikající „oko boží“, slídící policajt; soudce, který tě stále odsuzuje; náročný zaměstnavatel, u kterého máš hodnotu jen podle přesnosti splněných přání a podle výkonu; bezmocný dědeček na obláčku; krutý Bůh libující si v lidském utrpení a dle potřeby sesílající tu chřipku, tu rakovinu; Bůh milující „za odměnu“ jen ty ctnostné...).

Nenech se ničím z toho odradit v naslouchání pravému, živému a milujícímu Bohu, který je pro tebe otcem i matkou, ženichem i nevěstou, bratrem i přítelem, skálou i ochranným hradem. Tímto Bohem jsi milován(a). Byl(a) jsi důvěrně milován(a) už dlouho předtím, než tě začali milovat a zraňovat tví rodiče, učitelé, manželé, děti a přátelé. Miluje tě jako své zraněné slabé dítě a touží tě provést každou, i tou nejbolestivější situací (Ř 8,31nn), k plnosti dospělého života v Něm. Naslouchej tento týden hlasu, který zaznívá z každé stránky Písma, ale vnímej tento hlas skrytý i v celém tvém životě v setkáních s milujícími lidmi, v různých situacích tvého života, v tiché chvíli modlitby, ve slavení eucharistie.

Z preface týdne: *Svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, vzdávám ti díky skrze našeho Pána Ježíše Krista. Neboť on přemohl našeho starého nepřítele a naučil nás bojovat se zlem: čtyřicetidenním postem začal svůj zápas, zvítězil nad pokušitelem a ukázal nám, jak máme konat pravé pokání, abychom s ním mohli slavit velikonoční vítězství a měli účast na jeho vykříšení a životě věčném. Proto tě chválím...*

Žalm týdne: Ž 8

Doprovodná četba: ŽK I.

Liturgická modlitba: *Všemohoucí Bože, ty nám dáváš milost, abychom se čtyřicet dní připravovali na velikonoce; prosíme tě, ať v postní době hlouběji pronikneme do tajemství Kristova vykupitelského díla a stále opravdověji z něho žijeme.*

První neděle postní

Mt 4,1-11 (Mk 1,12-15; Lk 4,1-13)

Text dnešního evangelia vnímej jako radostnou zvěst o tom, že Ježíš zvítězil nad pokušením a pokušitelem, a to již na počátku cesty. Není třeba se bát. Budu-li se držet s ním, je to i moje vítězství. Pokus se vnímat vítěznou Kristovu lásku v některé ze svých nejbolavějších slabostí. Tato láska nemá laciné recepty na tvůj život. Vede nás však přes všechna pokušení zcela jistě do Boží vůle, do Boží náruče.

Pondělí

Gn 1,1 - 2,3

Všimni si: Bůh pět dní tvoří a vždy vidí, že to, co učinil, je „dobré“. Ale když šestého dne stvoří člověka, vidí, že je to „velmi dobré“. A pak - co všechno člověku (=tobě!) daroval, co vše pro něj připravil! Co vše sedmý den se zalíbením pozoroval a nechal na tom spočívat své požehnání, svůj milující pohled! Pokus se to vnímat.

Úterý

Gn 3,1-9

Bůh na lidech nechává spočívat svůj milující pohled. A když se před ním, zranění hříchem, schovávají, oslovuje je svým hlasem: „Kde jsi, člověče? Proč se schováváš? Proč se ve své slabosti a hříchu nechceš vystavit mému uzdravujícímu pohledu? ...“ Toto Boží „Kde jsi?“ zaznívá znovu a znovu. I teď.

Středa

Iz 40,1-11

Od 40. kapitoly Izajáše začíná nádherná „Kniha útěchy“ mající promlouvat „k srdci Jeruzaléma“ (v. 2). Nech její slova, její „volání“, zazní ve svém vlastním srdci a prožij sílu všech nabízených obrazů.

Čtvrtek

Iz 41,8-20; 43,1-5

Dokud máš před Bohem strach, nemůže tě jeho láska zcela zasáhnout. A on by tě přesto tak chtěl milovat. Ví o tobě. Jeho „Kde jsi?“ se u proroků stává zcela osobním voláním. On tě volá tvým jménem. Nahraď slova „Jákoab“ a „Izrael“ svým vlastním křestním jménem a zakus plnou sílu dnešního textu (v Kristu totiž Bůh rozšířil zaslíbení pro Izrael na všechny lidi, v Něm jsi i ty „novým Izraelem“!).

Pátek

Sf 3,14-20

Bůh tě ve své lásce promění, obnoví tvůj život, změní tvůj úděl. Již teď se z tebe raduje, jako se raduje ženich ze své nevěsty. Prožij tuto jeho hluboce lidskou lásku a radost a odpověz mu stejně.

Sobota

J 3,14-17

Bůh lásky, Bůh Starého zákona, je tentýž, kterého nám Ježíš ukázal jako „Abba“, jako „tatínka“. K tomuto Bohu se modlíš „Otče náš...“ Na konci tohoto týdne může tvé srdce přetékat radostí, „neboť Bůh tak miloval svět“ - a mne - „že dal svého jediného Syna...“.

Druhý týden postní (20. – 26. 3.): Dar vykoupení skrze Krista

Celý týden ses modlil(a) a nechával(a) obejmout Boží láskou. Ale možná, žes zažil(a) to, co zažívají i mnozí další účastníci této „cesty obnovy“: Věříš, že tě Bůh miluje, věříš, že ti je blízko a že bys nemusel(a) mít žádný strach. Ale ve skutečnosti strach stále máš. Stále se cítíš čímsi zatížen(a), nesvoboden(na), bez pravé radosti.

Takové pocity tě však nesmí překvapit. Jsou znamením toho, že se v tvém životě ještě něco musí stát, dříve než budeš mít „život v plnosti“ (J 10,10), který tě Ježíš slíbil. Tento týden se chceme nechat oslovit další důležitou částí evangelijní zvěsti: uvědomit si, co pro nás udělal Ježíš, jaký byl, ale především jaký je i dnes: vykupitel a osvoboditel. Ježíš je spasitelem, který tě miluje, a to takového (takovou), jaký(á) jsi, který však nechce, abys takovým (takovou) zůstal(a). Bůh totiž není prvotně tím, kdo po tobě něco požaduje, ale tím, kdo tě obdarovává a chce ti sloužit.

Člověk zraněný vlastními i cizími hříchy není schopen nechat se Bohem přesvědčit o jeho lásce a věrnosti. Lidské pokusy dosáhnout spásy z vlastních sil („sebevykoupení“) nedosahují svého cíle. Za touto ne-spásou a porušeností nestojí pouze lidské chybné postoje a jednání, lidské hříchy, nýbrž také mocnosti zla, Satan a říše temnoty. A tak se sám Bůh „vydal na cestu“ a „*dal svého jediného Syna...*“ Ježíše Krista. Jeho smrt na kříži je důsledkem Boží vydanosti člověku, posledním výkřikem Boha, který hledá člověka („*Kde jsi?*“, Gn 3,9). Vzkříšení je pak konečným zpečetěním Otcovy věrnosti jdoucí až za hranici hříchu a smrti...

To vše budeš moci velmi intenzivně prožít při slavení velikonočního třídenní. Avšak již tento týden to vše můžeš jakoby v dálce zahlédnout v nedělním textu o proměnění Páně, které pro učeníky bylo předzvěstí vzkříšení. V dalších dnech pak již krok za krokem sleduj Ježíšovu cestu a pozoruj, jak každé jeho setkání s lidmi ti stále hlouběji osvětluje dar vykoupení a záchranu v Kristu.

Teprve čtvrtý postní týden se budeme zabývat tím, jak máme my sami na tuto situaci reagovat, co Bůh očekává od nás a jaké nám připravil cesty ven. Tento týden zatím jen žasni, jak jeho dar vykoupení, osvobození a uzdravení chce a má moc proniknout do všech oblastí tvého života a života lidské společnosti (oblast osobního i společenského hříchu, oblast narušených vztahů, oblast vnitřních zranění cizími i vlastními hříchy, oblast neuzdravených vzpomínek, oblast sebeodmítání, oblast ulpělých - stále se opakujících hříchů, oblast strachu, oblast nemoci a smrti).

Z preface: *Svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, vzdávám ti díky skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on je tvůj milovaný Syn, v němž se nám zjevil smysl Zákona i Proroků. Když připravoval učedníky na svou smrt, ukázal se jim mezi Mojžíšem a Eliášem a zjevil jim svou slávu, aby je poučil, že utrpením a smrtí se vstupuje do slávy vzkříšení. Proto tě chválím...*

Žalm týdne: Ž 124

Doprovodná četba: ŽK II.

Liturgická modlitba: *Bože, ty k nám mluvíš skrze svého milovaného Syna a přikazuješ nám, abychom ho poslouchali; živ nás tedy svým slovem a očišťuj naše nitro, abychom se mohli radovat z patření na tvou slávu.*

Druhá neděle postní

Mt 17,1-12 (Mk 9,1-9; Lk 9,28-36)

Boží lásku k člověku jsme mohli hlouběji pochopit již v textech Starého zákona (zákon a proroci = „*Mojžíš a Eliáš*“). Svůj vrchol pak má v Ježíši z Nazareta („*rozmlouvali s Ježíšem*“, Otcův hlas). Zářivá scéna na hoře proměnění nám v jednom pohledu staví před „oči“ našich srdcí Kristovu cestu (u Lk dosl. „*exodus*“) do Jeruzaléma, ke kříži a její cíl: smrt a zmrtvýchvstání. To vše jako vrcholný Boží výkřik: „Kde jsi, člověče? Vstaň, neboj se! To vše se stalo pro tebe!“ Pokus se nad tím vším jednoduše žasnout.

Pondělí

Lk 5,12-16

Malomocenství zcela vylučovalo ze společenství Božího lidu, člověk byl vyvrhnut, totéž co mrtvý. Prožij dnes, že ono Ježíšovo „*Chci, bud' čist!*“ platí pro jakoukoli tvoji minulou, přítomnou či budoucí bídu. „*Obětuj*“ (= daruj) pak Bohu svůj čas, svoji vděčnost, svoji důvěru.

Úterý

Lk 5,17-26

„*Tvé hříchy jsou ti odpuštěny!*“ To platí jednou provždy, již od Golgoty. Všechny tvé hříchy! Je na tobě, abys tomu v příštích týdnech uvěřil(a), vstal(a), šel (šla) domů a chválil(a) Boha. Zkus s tím začít už teď (i když je to „*nad tvé chápání*“).

Středa

Lk 8,26-39

Cítíš se někdy jako v jeskyni, jako kdybys přebýval(a) mezi mrtvými, odkud není východiska? Zdá se ti, že ti něco nezvládnutelného znepríjemňuje život? Připadají ti okovy tvé slabosti a strachu neodstranitelné? Pak skrze dnešní Boží slovo přijmi jistotu, že Ježíš je silnější, že najde skulinu i ke tvému srdci.

Čtvrtek

Lk 8,40-56

Dvanáctileté krvácení a dokonce i smrt - i zde má Ježíš řešení: „*Neboj se, jen věř!*“ Vždyť kvůli tobě přišel.

Pátek

Lk 9,10-17

Ježíš nepřináší jen uzdravení a osvobození, obnovení původního plánu stvoření. On tě chce zahrnout něčím mnohem větším. A to tak, že zbude na všechny. Dokonce i na rozdávání.

Sobota

Lk 15,1-32

Na konci tohoto týdne se vžij do jednoho z nabízených nádherných biblických obrazů (do toho, který ti je nejbližší): Bůh jako pastýř nesoucí ztracenou ovečku; jako žena vytrvale hledající ztracený peníz; jako otec vybihající naproti ztracenému synu či jako otec vycházející vstříc jeho závistivému bratrovi.

Třetí týden postní (27. 3. – 2. 4.): Dar nového života

„*Kdybys znala Boží dar...*“ (J 4,10). Kdybychom znali, co má pro nás Bůh na naší cestě s ním připraveno, byla by naše odpověď víry jistě radostnější a plnější. Bůh poslal Ježíše, aby skrze jeho vzkříšení každý mohl přijmout nový život, „*život v plnosti*“ (J 10,10), a sesílá nám Ducha svatého, aby v nás působil tento nový život: jistotu Boží lásky; jistotu Božího odpuštění; uzdravení našeho životního příběhu a minulosti; proměněný život (ovoce Ducha); dary Ducha, abychom mohli Bohu sloužit (charismata); uvolnění

cest, kterými nás Bůh obdarovává svojí milostí: (modlitba, Písmo svaté, svátosti, bratrské společenství); Boží živou přítomnost v našem životě... Vykoupení a spása tedy neznamená pouhé osvobození od hříchu, ale také proměnu a obnovení původního Božího obrazu v tobě. Stáváš se Božím dítětem, můžeš Bohu říkat „Otče“! On sám tě volá jménem. Být Božím dítětem znamená, že v Kristu jsme Božími dcerami a syny, že jsem přijati do Otcova domu, takže jsme u něj skutečně doma. Nemusíš si toto „domovské právo“ nijak zasloužit, nemusíš mít skryté obavy, že odtud budeš vykázán(a).

Potom, co se necháš vtáhnout do příběhu samařské ženy a do jejího postupnému otevírání se daru živé vody skrytému v jejím nitru, nech na sebe v dalších dnech působit biblické svědectví v důvěře, že stejné dary jsou určeny skrze krok víry i tobě.

Z preface: *Svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, vzdávám ti díky skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on žizní po spáse světa; co kdysi slíbil ženě ze Samařska, slíbil všem, kdo v něho uvěřili: že v nich otevře studnici vody živé, tryskající do života věčného. Proto tě chválím...*

Žalm týdne: Ž 23

Doprovodná četba: ŽK III.

Liturgická modlitba: *Bože, studnice milosrdenství a dobroty, ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štěrností; pohled, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní vyznáváme, ukaž na nás své velké slitování, odpusť nám a pozvedni nás k sobě.*

Třetí neděle postní

J 4,5-42

Pozoruj krásné setkání samařské ženy s Ježíšem a vstup osobně do jejich rozhovoru. „Kdybys znala Boží dar...“ (v. 10a). Je skryt ve tvém nitru a přesto darován: věčný život (v. 14), schopnost uctívání „v Duchu a pravdě“ (v. 24), živé Kristovo slovo (v. 41). Nestojí za to o něj Krista „žádat“ a očekávat jej?

Pondělí

Ř 5,1-11

Připojím-li se vírou (tj. dětskou důvěrou) ke Kristu ukřižovanému a vzkříšenému a on na mě vyleje svého Ducha, získám hlubokou jistotu, že jeho odpuštění, dané jednou provždy, má sílu proniknout i dnes celý můj život.

Úterý

Ř 8,1-2.15-30

V Kristu člověk vstupuje do nové svobody od hříchu a strachu, která působením Ducha proniká jak do stvoření kolem nás (v. 18 - 25), tak do hlubin tvého srdce (v. 15 - 17; 26 - 28). Není to důvod, proč se s novou silou vydat na cestu následování?

Středa

Ř 8,31-39

Máš-li přeci jen ještě strach, že se ztratíš Boží lásce, že takovou náročnou cestu nezvládneš, vstup velmi osobně do Pavlova chvalo zpěvu na Boží věrnost. (Skoro by stálo za to naučit se jej z paměti; vždyť: „Co k tomu dodat?“)

Čtvrtek

Ef 1 - 2

Blíží přátelství s Kristem ti umožní vidět celou tvoji životní historii v novém, uzdravujícím světle. Jak také jinak, když nás Bůh v Kristu „již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí... a stali se chválou jeho slávy“ (Ef 1,4.12). Pomalu si pročti obě kapitoly, promítej si do nich svůj vlastní život a vypros si od Pána poznání jeho skryté a uzdravující přítomnosti i v těch nejbolestnějších chvílích tvé minulosti.

Život v Kristu, do kterého jsi v těchto týdnech pozván hlouběji vstoupit, s sebou nese i postupné „ukřížování“ všeho, co nás zotročuje. To neznamená nějaké sebestmrskačství a život bez citu. To znamená vstup do svobody Božího dítěte a pochopení toho, co vede k plnějšímu životu.

Sobota**1 K 12**

„Každému je dán zvláštní projev Ducha podle potřeby“ (v. 7). Očekávej, že i pro tebe má Pán připraveny potřebné dary, abys mohl(a) být živým a žehnajícím údem Kristova těla. Koncil tě k tomu povzbuzuje: „*Tato charismata se mají přijímat vděčně a radostně - ať už jsou oslnivá či jen prostá a běžná - neboť jsou potřebám církve zvláště užitečná a přiměřená*“ (LG 12).

Příloha č. 1: Chvalte Pána

1. „*Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu ' abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla*“ (1 Pt 2,9). Tvým povoláním a tvojí výsadou je „*chválit slávu Boží milosti*“ a „*stát se chválou jeho slávy*“ (Ef 1,3-14).

Bible se o Boží chvále zmiňuje asi 3.000 krát. První křesťané byli tomuto svému povolání k chvalozpěvu věrni.

2. Zanedbávání chvály je jedním z důvodů egocentrického postoje lidí, kteří se hodně modlí. Bez tohoto rozměru chvály je modlitební život ochromený.

I my jsme tedy v návaznosti na biblickou a ranně církevní tradici povolání a zvání ke chvále. Charismata a láska, k níž všechna charismata směřují, se nejlépe rozvíjejí v atmosféře chvály, díků, radosti.

3. Chválit znamená vyslovit souhlas, obdiv a uznání. Lidé to často vyjadřují tím způsobem, že tleskají, zdvihají své ruce nebo propukají v hlasitý radostný jásot.

Mnoho výzev k Boží chvále obsahují žalmy. „*Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně! Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy!*“ (Ž 47,2,7). „*Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně*“ (Ž 63,5).

4. Chvála a dík Bohu jsou spontánní odpovědi člověka na Boží působení v jeho životě (L 1,46 nn). Ačkoli dík a chvála běžně vyjadřují naše pocity, přesto se v každém případě opírají o to, co pro mě Bůh učinil a čím on je.

Víra umožňuje chválit Boha i v čase temnoty a zkoušky, a to sice s pevným přesvědčením, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Ř 8,28; Sk 5,41).

5. Ve vzdávání chvály je skryta velká moc. Chvála zlepšuje vnitřní postoj člověka, proměňuje smutek v radost, pochybnost v naději, lhostejnost v nové nadšení. Často jsme nespokojeni, protože něco nebo někoho odmítáme nebo někoho nejsme schopni přijmout. Vzdáváním chvály pak vyjadřujeme souhlas, jenž je motivován vědomím, že Bůh může ze všeho vytěžit něco dobrého (srov. 2 K 12,7-10; Sk 16,25n).

Modlitba chval vede také často ke zlepšení vnější situace, neboť tato chvála umožňuje Boží oslavu právě v této konkrétní situaci. A to znamená, že Duch Boží dostává prostor k mocnému působení. Lidé, jež se skrze chválu odevzdají tomuto Duchu, jsou vnitřně posíleni a potěšeni a jsou jím (ať jsou si toho vědomi či ne) vedeni i ve vnějších věcech. V Boží chvále člověk zároveň vytváří prostor k odpuštění bratřů a dostává nový pohled na skutečnost. V určité míře pak věci vidí Božíma očima.